

Bár a jelenség kutatása több évtizednyi vizsgálgatás után is szinte a kezdeteknél tart, mégis egyre többet tudunk meg a testelhagyásos élményekről. A bizonyítékok halmozódnak, így az átlók is szívesebben beszélnek az élményeikről. A haldoklókon kívül ugyanis még az élők is megtapasztalják azt, hogy képesek elhagyni fizikai testüket, és valamilyen módon sikerül kivetülniük a testükből. Ezt nagy érzelmi és tudati változás is kísérheti.

Éterikus szentjeink

Amikor az orvostudomány elkezdett érdeklődni a halálközeli élmények és a testelhagyók

társadalmunk viszont jobban szeret onnan bizonyosságot nyerni, ami jobban illeszkedik a hitéhez és elvárásaihoz. Éppen ezért tökéletes közvetlen bizonyítékokat nyújtanak a szentek életéről szóló beszámolók. A keresztény szentek számos alkalommal mélységes áhítattal imádkoztak, böjtöltek, és önmegtartóztató életet éltek, ami egyre jobban elválasztotta őket az anyag rabságától. Ezek az átételek hozzásegíthetik a testtől való elszakadást, bár nem előfeltételei, csak megkönnyítik azt. Ezt még a keleti tanok is elismerik, ahol viszont a meditáció és a jóga segíti a folyamatokat. A legismertebb testelhagyó-

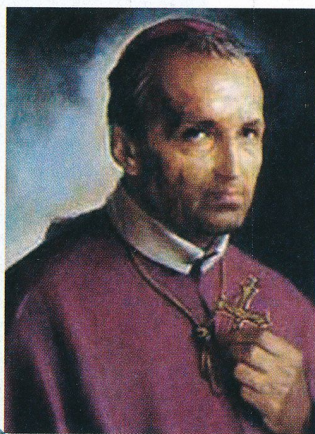
sos élmények közé tartozik Pio atya (1887-1968) esete, aminek még magyar vonatkozása is van. Eszerint, amikor *Mindszenty József* bíborost letartóztatták a kommunisták, majd börtönbe került, egy napon Pio atya jelent meg a számára, akivel még beszélgetett is. Pio és Mindszenty között igencsak erős lelki kapcsolat volt, így ez is növelhette a dolog létrejöttét. Ezt a jelenséget a paranormális hívők viszont bilokációnak hívják: ez az, amikor egy illető egyszerre két helyen tud megjelenni. A bilokáció csak egy újabb elnevezése az asztráltest térben való kalandozásának. Egy régebbi példa *Maria de Ágreda* (1602-1665)

esetre úgy derült fény, hogy az egyház hittérítőket küldött az indiánokhoz, akik addigra már keresztény hitéletet éltek. Az emberek elmondták, hogy egy nő jelent meg a számukra, aki hirtelen felbukkant, majd el is tűnt. Kiderült, hogy Maria volt az, aki asztrálisan ki-be repkedett a zárdából, és olyan dolgokat tudott mondani az Újvilágról, amiket nem tudhatott volna, mert fizikai testben soha nem járt ott. 1774-ben pedig *Alphonsus Liguori* (1696-1787) azt állította, hogy éppen misére készült és transzba esett, majd a haldokló pápa ágyánál találta magát, ami több kilométerre volt tőle. Ez is azt mutatja, hogy

A testelhagyás különös hatásai Lebegés a térben

A halálból visszatérők a klasszikus testen kívüli élményekről számolnak be. A tudat elhagyja a fizikai testet, és éter- vagy az asztráltestben indul „kalandos felfedezésre”. Az étertest képes keresztülmenni a fizikai testeken és hatalmas távolságokat tud bejárni. A testelhagyás élménye gyakran spontán módon jelentkezik, de tudatosan is elő lehet idézni. Ma már a kórházak orvosai és pszichológusok is segítik az ezoterikus kutatók munkáját, és szívesen jegyzik fel az élményeket.

beszámolóiról, akkor a tőlük független kutatók felfedezték azt, hogy évszázadokra visszatekintő leírások vannak erről a különleges jelenségről. A keresztények számára megerősítést adott a Túlvilág létezéséről és a Mennyországáról, mindazonáltal a keleti kultúrák is rendre beszámoltak annak tényéről, hogy a testüktől független létezők vagyunk. A mi nyugati

Alphonsus Liguori (1696-1787) azt állította, hogy éppen misére készült és transzba esett, majd a haldokló pápa ágyánál találta magát, ami több kilométerre volt tőle

bilokációja, aki már fiatal korában apácázárdába vonult. Alig múlt el 20 éves, amikor is több tucat alkalommal jelent meg Új-Mexikó indián törzseinek, hogy megtérítse őket úgy, hogy addig ő a spányol zárdában tartózkodott. Az

egy módosult tudatállapotban az asztrálutazás kivitelezhető, és éteri szinten még meg is jelenhet a test, amelyet aztán a szemtanúk észrevesznek, sőt, beszélgetnek is vele.

A túlvilág kapujában

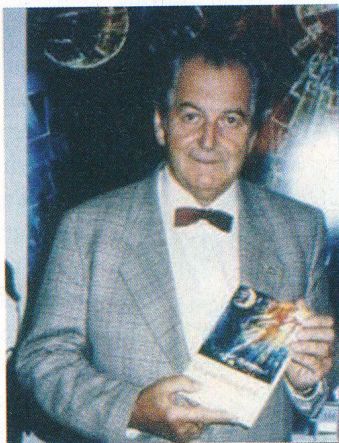
Az asztráltest megjelenését természetesen nem csak szenteknél figyelték meg, hanem átlagembereknél is. *Camille Flammarion* (1842-1925) francia tudós a spiritizmus azon időszakában élt, amikor a legtöbb ember azzal foglalkozott, hogy vajon kapcsolatba léphetünk-e az elhunytakkal és van-e élet a síron túl. Flammarion tudományos alapossággal olyan esetbeszámolókat gyűjtött össze, amelyek alapján az embereknek erre vonatkozó tapasztalataik voltak. Több ezren írtak neki levelet, amelyekben olyan élményekről olvashatott, melyek kapcsán mai szemmel nézve biztos, hogy felismernénk az asztráltest kivetülését vagy a halálközeli élményeket. A haldoklók, akik aztán visszajöttek, elmondták, hogy repültek a térben és más helyeket látogattak meg; továbbá akik sajnos már nem tudtak visszatérni, azok megjelentek a szeretteiknél, akik viszont látták is őket. A szemtanúk elmondták, hogy hozzátartozóik

haloványan megjelentek előttük, mintha csak elbúcsúznának, majd pedig eltűntek. Másnap pedig megkapták a hírt, hogy az illető tényleg elhunyt pontosan abban az órában és percben, amikor a jelenést látták. Egy példa a levelek közül: „1870. október 23-án reggel öt órakor nyugodtan aludtam, anélkül, hogy álmodtam volna, mikor egyszerre csak azt éreztem, hogy a bal arcomon valaki gyöngéden megcsókol. Egyszer csak felkiáltottam, hogy Mama! Ugyanezen napon estét táviratot kaptunk, amelyből megtudtam, hogy az anyám, akit nagyon szerettem, reggel öt órakor meghalt. Ez az eset olyan nagy hatást gyakorolt reám, hogy sohasem felejttem el.” Ez is bizonyítja azt a tényt, hogy az asztrális – vagy lelki – test képes fizikai interakcióba lépni egy testben lévő személlyel. Ezért tudott Pio atya bilokációja is beszélgetni Mindszentyvel. Flammarion sok olyan levelet kapott, amelyek szerint egymáshoz közel álló személyek jelentek meg akaratlanul is a másiknak éppen haláluk pillanatában úgy, hogy egymástól több száz kilométerre voltak. „A marquise egy este Párisban egyik barátjánál ebédelt. Igen sokan voltak a vendégek s nagyon vidámak. Egy fiatal leány nagyot sikoltott s elkezdett hevesen zokogni. Mindenki odasietett, hogy segítsen rajta. A leány azt mondta: „Ott! Ott megjelent az anyám!” Húsz perc múlva csöngettek és kérték a leányt, hogy azonnal menjen haza, mert otthon nagy szerencsétlenség történt, az anyja hirtelen meghalt.” Az asztrális projekció gyakorlói többször elmondták, hogy könnyebb megjelenni olyan személyeknél, akikhez valamilyen pozitív és szoros érzelem fűzi őket. Flammarion azt a következtetést vonta le az esetekből, hogy bár megmagyarázni nem tudja őket, úgy véli, lelkünknek olyan tehetségei vannak, amelyek a tudomány számára még ismeretlenek. A korszak szellemlátói és médiumai viszont szándékosan is ki tudtak lépni a testükből. Papp Eszter médium (1882-

1977) hagyatékában és irataiban lelhetők fel azok az egyértelmű leírások, amelyek szerint elhagyva a testét és feltárta az ismeretlen régiókat. 1931-ben ezt írta: „Egy ima elhangzása után transzba estem, és egyszer csak, mint valami hullámvész, meghimbál egy erő és messze távolodom a testemtől. Vélem van a fehér ködbe burkolt Szellemi Vezetőm is.” Eszter segítőjének megjelenése nem túl meglepő, mert a halálközeli élmények során többen is egy fénylénnyel találkoztak, míg az asztrálkivetületeknél egyesek kíséreltet is kaptak. Miután Eszterék számos helyet megnéztek ebben a birodalomban – a Föld külső burkaitól kezdve a Naprendszer bolygóin át –, a nő leírta, hogy lassan szűrődött vissza a tudata a testébe, de biztos, hogy nem álmodott, mert az teljesen máshogy zajlott volna. Flammarion és Eszter leírásai nem mindig találtak meghallgatásra, mivel akkoriban a téma még gyerekcipőben járt. Most, hogy az orvostudomány és a pszichológia is foglalkozik a kérdéskörrel, egyre többet tudunk meg a lélek rejtelmeiről.

A halál mezsgyéjén

A klinikai halál állapotát több ezer ember élte már át, így szükséges volt a modern tudománynak is foglalkoznia vele. A beszámolók egymástól függetlenül annyira egybehangzóak, hogy aligha írhatók a tévedések

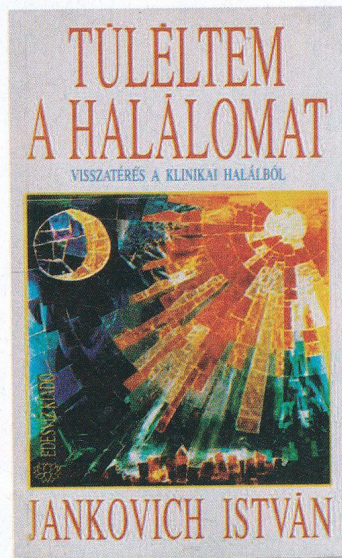
A levitáció misztériuma

Az asztráltestünkkel és az éteri testünkkel kapcsolatban általános, hogy lebegünk, de vajon ezt a fizikai testünkkel is meg tudnánk tenni? Bár a gravitáció megakadályozza ezt, mégis beszámoltak olyan misztikus képességekről, melyek révén egyesek lebegni tudtak a talaj felett. A 16. századi Ávilai Szent Teréz elragadtatása pillanatában többször is felemelkedett a földtől, míg Copertinói Szent Józsefnek is megadatott ez a képesség az eksztázisai során, aminek több szemtanúja is volt. Copertinói József a pilóták és a légi utasok védőszentje lett. A tudomány nem hisz a képesség létezésében, mert az felrúgna a fizikát, legalábbis azt, amit jelenleg tudunk róla.

számlájára, így világszinten nagy érdeklődést váltottak ki. A magyar orvosok is több esetet jegyeztek fel, viszont az egyik leghitelesebb élményt egy magyar építész mesélte el, aki éppen Zürichben utazott. 1964-ben Jankovich István súlyos autóbalesetet szenvedett, amely-

nek során asztrálteste hirtelen kiszakadt a fizikai testéből. A lebegés közben saját balesetének körülményeit is meg tudta figyelni, amikor is látta, hogy a helyszínre érkeznek a mentők és az életéért küzdenek. Majd elfordult a látványtól, és lepergett előtte életének filmje, amiről sok átélő beszámol. Hamarosan egy gyönyörű fényt látott, és hallotta a szférák zenéjét, melynek hangja csodálatos volt. Úgy vélte, hogy ez egy másik dimenzió, amire nem vonatkoznak a mi tér- és időkorlátaink. Hamarosan azonban visszazuhan a testébe, és arra eszmélt, hogy újra a mi világunkban van. Jankovicht nagy mértékben befolyásolta az élménye, és utána évtizedeken keresztül hirdette azt, hogy nem csak testből állunk. Ehhez hasonló adatokat gyűjtöttek már Magyarországon is, és a lebegés motívuma egyikből sem hiányzott. Úgy tűnik tehát, hogy ennek létét az élők és a halál kapujában lévők is megtapasztalják immár évszázadok óta...

MISKOLCI LÁSZLÓ

Jankovich István súlyos autóbalesetet szenvedett, amelynek során asztrálteste hirtelen kiszakadt a fizikai testéből